ESIMESE ASTME KOHTU MÄÄRUS (viies koda)

19. mai 2008 *

Kohtuasjas T-144/04,

Télévision française 1 SA (TF1), asukoht Nanterre (Prantsusmaa), esindajad: advokaadid J.-P. Hordies ja C. Smits,

hageja,

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: J. Buendía Sierra, M. Niejhar ja C. Giolito,

kostja,

keda toetab

Prantsuse Vabariik, esindaja: G. de Bergues,

menetlusse astuja,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

mille ese on nõue tühistada komisjoni 10. detsembri 2003. aasta otsus 2004/838/EÜ Prantsusmaa poolt France 2-le ja France 3-le antud riigiabi kohta (ELT 2004, L 361, lk 21),

EUROOPA ÜHENDUSTE
ESIMESE ASTME KOHUS (viies koda),

koosseisus: koja esimees M. Vilaras (ettekandja), kohtunikud M. Prek ja V. Ciucă,

kohtusekretär: E. Coulon,

on andnud järgmise

määruse

Vaidluse aluseks olevad asjaolud

1 Hageja, Télévision française 1 SA (TF1), kes on eraõigusliku kommertstelekanali TF1 omanik, esitas 10. märtsil 1993 komisjonile kaebuse seoses kahe avalik-õigusliku kanali France 2 ja France 3 rahastamis- ja kasutamisviisiga. Kaebus esitati asutamislepingu artikli 81, artikli 86 lõike 1 ja artikli 87 rikkumise kohta.

2 Hageja esitas 2. veebruaril 1996 komisjoni vastu tegevusetushagi.

3 Esimese Astme Kohus tuvastas 3. juuni 1999. aasta kohtuotsusega T-17/96: TF1 *vs.* komisjon (EKL 1999, lk II-1757) komisjoni tegevusetuse, kuna komisjon ei võtnud vastu otsust TF1 kaebuse selle osa kohta, mis puudutab riigiabi.

4 27. septembril 1999 algatas komisjon EÜ artikli 88 lõikes 2 ette nähtud ametliku uurimismenetluse seoses France 2-le et France 3-le antud investeerimistoetustega ja France 2-le aastatel 1988–1994 antud kapitalitoetustega.

5 Komisjon otsustas 10. detsembri 2003. aasta otsusega 2004/838/EÜ Prantsusmaa poolt France 2-le ja France 3-le antud riigiabi kohta (ELT 2004, L 361, lk 21; edaspidi „vaidlustatud otsus"), et „Prantsusmaa poolt France 2-le ja France 3-le makstud investeeringutoetused ning Prantsusmaa poolt aastatel 1988–1994 France 2 kasuks tehtud kapitalidotatsioonid moodustavad asutamislepingu artikli 86 lõike 2 alusel ühisturuga kokkusobiva riigiabi" (vaidlustatud otsuse artikkel 1). Vaidlustatud otsuses ei käsitleta televisioonimaksu televisioonivastuvõtjate kasutamise õiguse eest, mis kehtestati Prantsuse 30. juuli 1949. aasta seadusega nr 49-1032, kuna see jäeti menetluse algatamise otsusest välja (vaidlustatud otsuse põhjendus 25).

6 Komisjon edastas 3. veebruari 2004. aasta kirjaga hagejale vaidlustatud otsuse koopia, mille viimati nimetatu sai kätte 4. veebruaril 2004.

Menetlus ja poolte nõuded

7 Hageja esitas käesoleva menetluse algatamiseks Esimese Astme Kohtu kantseleisse 13. aprillil 2004 faksiga saabunud hagiavalduse, mille originaal saabus kantseleisse 15. aprillil 2004.

8 Prantsuse Vabariik esitas 9. juulil 2004 avalduse menetlusse astumiseks komisjoni nõuete toetuseks. Esimese Astme Kohtu neljanda koja esimehe 6. septembri 2004. aasta määrusega taotlus rahuldati.

9 Seoses Esimese Astme Kohtu kodade koosseisu muutmisega alates 13. septembrist 2004 määrati ettekandja-kohtunik viienda koja esimeheks, mistõttu käesolev kohtuasi suunati sellele kojale.

10 Hageja palub Esimese Astme Kohtul:

– tunnistada hagi vastuvõetavaks;

– tühistada vaidlustatud otsus;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt ning määrata Prantsuse Vabariigi kohtukulude jaotus vastavalt kehtivale korrale.

11 Komisjon, keda hagi vastuvõetavuse ja kohtukulude küsimustes toetab Prantsuse Vabariik, palub Esimese Astme Kohtul:

– jätta hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata;

– teise võimalusena jätta hagi ilmselge õigusliku põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

12 Hageja palus repliigis Esimese Astme Kohtul kohustada komisjoni esitama kirja, mille komisjon oli väidetavalt 10. detsembril 2003 saatnud Prantsuse ametiasutustele ning milles ta neid väidetavalt kutsus üles esitama märkusi ja ettepanekuid televisioonimaksu käsitlevate õigusnormide muutmiseks.

Õiguslik käsitlus

13 Vastavalt Esimese Astme Kohtu kodukorra artiklile 113 võib Esimese Astme Kohus artikli 114 lõigete 3 ja 4 kohaselt igal ajal omal algatusel pärast poolte ärakuulamist otsustada, et esineb asja läbivaatamist takistavaid asjaolusid, mille hulka kuuluvad hagi esitamise tähtaja möödumisest ja kodukorra artikli 44 lõike 1 rikkumisest tulenevad asja läbivaatamist takistavad asjaolud.

14 Lisaks, vastavalt kodukorra artiklile 111, kui Esimese Astme Kohus ei ole ilmselgelt pädev hagi läbi vaatama või kui hagi on ilmselgelt vastuvõetamatu või ilmselgelt õiguslikult põhjendamatu, võib Esimese Astme Kohus ilma menetlust jätkamata lahendada kohtuasja põhistatud määrusega.

15 Esimese Astme Kohus leiab, et käesolevas asjas piisab kohtutoimiku dokumentidest ja poolte esitatud selgitustest, et suulist menetlust avamata ja hageja taotletud menetlust korraldavat meedet määramata käesolev kohtuasi lahendada.

Hagi vastuvõetavus lähtuvalt hagi esitamise tähtajast

16 Hageja ja komisjon on nõus sellega, et hagi esitamise tähtaeg hakkas kulgema alates vaidlustatud otsuse komisjoni poolt hagejale edastamisest 4. veebruaril 2004 ning et tähtaeg möödus 14. aprilli 2004 kesköö.

17 Siiski, kuna komisjon täheldas, et hagi esitati 13. aprillil 2004 faksiga ning seejärel hagiavalduse originaal esitati 15. aprillil 2004, siis komisjon jätab Esimese Astme Kohtu hooleks kontrollida, kas kodukorra artikli 43 lõikes 6 ette nähtud kohustuslikest sätetest on kinni peetud.

18 EÜ artikli 230 viienda lõigu kohaselt tuleb tühistamishagi esitada kahe kuu jooksul vastavalt kas akti avaldamisest või teatavakstegemisest hagejale või nende puudumisel kahe kuu jooksul pärast päeva, mil hageja sellest teada sai.

19 Selle sätte sõnastusest endast tuleneb, et aktist teadasaamise kuupäev on hagi esitamise tähtaja kulgema hakkamise määratlemisel subsidiaarse tähtsusega võrreldes akti avaldamise või teatavaks tegemise kuupäevaga (vt Esimese Astme Kohtu 21. novembri 2005. aasta määrus kohtuasjas T-426/04: Tramarin *vs.* komisjon, EKL 2005, lk II-4765, punkt 48 ja seal viidatud kohtupraktika).

20 Lisaks õigusaktide kohta, mis institutsiooni väljakujunenud tava kohaselt kuuluvad avaldamisele Euroopa Liidu Teatajas, kuigi avaldamine ei ole nende kehtivuse tingimuseks, on Euroopa Kohus ja Esimese Astme Kohus sedastanud, et teadasaamise kuupäeva kriteerium ei ole kohaldatav ja hagi esitamise tähtaeg hakkab kulgema avaldamisest. Niisugustel asjaoludel võib kolmas puudutatud isik õiguspäraselt eeldada, et kõnealune akt avaldatakse (vt eespool punktis 19 viidatud määrus Tramarin *vs.* komisjon, punkt 49 ja seal viidatud kohtupraktika).

21 Kõnesoleval juhul on komisjon vastavalt nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määruse (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad [EÜ artikli 88] kohaldamiseks, artikli 26 lõikest 3 tulenevale kohustusele vaidlustatud otsuse Euroopa Liidu Teatajas avaldanud 8. detsembril 2004.

22 Seega hakkas hagi esitamise tähtaeg kulgema kodukorra artikli 102 lõike 1 kohaselt „alates ajast, mil on möödunud neliteist päeva õigusakti avaldamise päevast Euroopa Liidu Teatajas", st 22. detsembri 2004 keskööst ja mitte vaidlustatud otsuse hagejale edastamise kuupäevast, nagu komisjon ja ka hageja ekslikult arvavad. Sellest tulenevalt ja vastavalt EÜ artikli 230 viiendale lõigule koosmõjus kodukorra artikliga 101 ja artikli 102 lõikega 2 möödus hagi esitamise tähtaeg 4. märtsi 2005 keskööl.

23 Kõnesoleval juhul on hageja hagi esitanud 13. aprillil 2004, st mitu kuud enne hagi esitamise tähtaja kulgema hakkamise kuupäeva. Kõnesolev hagi on seega vastuvõetav selles osas, et see esitati määratud tähtaja jooksul.

Hagi vastuvõetavus lähtuvalt kodukorra artikli 44 lõikest 1 ja selle ilmselge põhjendamatus

24 Esitamata kodukorra artikli 114 alusel vastuvõetamatuse vastuväidet väidab komisjon, keda toetab Prantsuse Vabariik, et hagi on tervikuna vastuvõetamatu, kuna see ei vasta kodukorra artikli 44 lõike 1 tingimustele. Teise võimalusena väidab komisjon, et hageja kaks etteheidet, millele ta püüab sisuliselt vastata, on ilmselgelt põhjendamatud.

25 Hageja väidab, et hagi on vastuvõetav. Sarnaselt institutsioonide aktide põhjendamise kohustusega on hagi selgitamise kohustus väidetavalt leebem, juhul kui tegemist on aktiga, mille õiguslik taust on tuntud. Hagi on aga ainult haldusmenetluse käigus hageja ja komisjoni väljendatud erimeelsuste eeldatav jätk. Hagiavalduse võib seega koostada ülevaatlikult; komisjon ei saa mitte teada selles isegi vaikimisi sisalduvaid väiteid, kuna ta on muu hulgas esitanud sisulise vastuse. Komisjon järeldab viidatud väidete väidetavast ebaselgusest, et väited puuduvad. Selliselt toimides tõlgendab ta liiga laialt hagi vastuvõetavuse kontrolli ulatust.

26 Esimese Astme Kohus märgib kohe, et kõnealusel juhul ei puuduta esitatud vastuvõetamatuse vastuväide hagi ebatäpsust vaidlustatud otsuse kindlakstegemise või hagi nõuete väljendamise osas. Vastupidi, vaidlusalune otsus on hagiavalduses vaieldamatult selgelt määratletud ning selle nõuete eesmärk on sõnaselgelt otsus tühistada ja kohtukulud komisjonilt välja mõista.

27 Vastuvõetamatuse vastuväide on esitatud hagi kui etteheidete kogumi suhtes, kuna ükski etteheidetest, mis tulenes või tundus tulenevat hagiavaldusest, ei vastanud kodukorra artikli 44 lõikega 1 seatud selguse ja täpsuse nõuetele. Seega tuleb vastuvõetavuse küsimust analüüsida seoses igaühega neist etteheidetest eraldi, mis vajadusel on koondatud väideteks.

28 Selles osas tuleb meenutada, et vastavalt kodukorra artikli 44 lõike 1 punktile c tuleb hagiavalduses märkida hagi ese ja ülevaade fakti- ja õigusväidetest.

29 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt peab see teave olema piisavalt selge ja täpne, et kostja saaks ette valmistada kaitse ja Esimese Astme Kohus lahendada hagi vajadusel ilma täiendava informatsioonita. Et tagada õiguskindlus ja hea õigusemõistmine, on hagiavalduse vastuvõetavuseks vaja, et peamised faktilised ja õiguslikud asjaolud, millele tuginetakse, tuleneksid järjekindlalt ja arusaadavalt hagiavalduse enda tekstist. Kuigi seda teksti saab teatavate punktide osas põhjendada ja täiendada viidetega hagiavaldusele lisatud dokumentide kindlaksmääratud osadele, ei saa üldine viide teistele kirjalikele dokumentidele, isegi kui need on hagiavaldusele lisatud, asendada hagiavalduse peamisi elemente. Hagiavalduse lisadest hagi alusena käsitletavate väidete ja argumentide väljaotsimine ja kindlakstegemine ei kuulu Esimese Astme Kohtu ülesannete hulka, kuna lisadel on üksnes tõenduslik ja abistav ülesanne (vt Esimese Astme Kohtu 29. novembri 1993. aasta määrus kohtuasjas T-56/92: Koelman *vs*. komisjon, EKL 1993, lk II-1267, punkt 21; Esimese Astme Kohtu 20. aprilli 1999. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-305/94–T-307/94, T-313/94–T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 ja T-335/94: Limburgse Vinyl Maatschappij jt *vs*. komisjon, EKL 1999, lk II-931, punkt 39 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 14. detsembri 2005. aasta otsus kohtuasjas T-209/01: Honeywell *vs*. komisjon, EKL 2005, lk II-5527, punktid 55–57 ja seal viidatud kohtupraktika).

30 Eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et hagiavalduse vastavuse kontrollimisel kodukorra artikli 44 lõike 1 nõuetele ei oma repliigi sisu põhimõtteliselt tähtsust. Eeskätt ei ole kohtupraktika kohaselt lubatud hagiavalduses sisalduvate väidete täiendamiseks viidata repliigis esitatud väidete ja argumentide vastuvõetavusele (vt eelkõige Esimese Astme Kohtu 27. veebruari 1997. aasta otsus kohtuasjas T-106/95: FFSA jt *vs*. komisjon, EKL 1997, lk II-229, punkt 125, ja 28. jaanuari 1999. aasta otsus kohtuasjas T-14/96: BAI *vs*. komisjon, EKL 1999, lk II-139, punkt 66) eesmärgiga korvata hagi esitamisel toimunud kodukorra artikli 44 lõike 1 nõuete rikkumist, ilma et viimati nimetatud säte kaotaks igasuguse mõtte.

31 Lisaks, mis puutub hageja poolt viidatud ühenduse aktide põhjendamise kohustusse, siis tuleb märkida, et institutsiooni poolt vastu võetud akti puhul võib kohustus aktis põhjendusi esitada tõesti olla leebem, juhul kui adressaat tunneb hästi akti

vastuvõtmise tausta (vt selle kohta Euroopa Kohtu 29. oktoobri 1981. aasta otsus kohtuasjas 125/80: Arning *vs.* komisjon, EKL 1981, lk 2539, punkt 13, ja 7. märtsi 1990. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-116/88 ja C-149/88: Hecq *vs.* komisjon, EKL 1990, lk I-599, punkt 26; Esimese Astme Kohtu 14. juuli 1997. aasta otsus kohtuasjas T-123/95: B *vs.* parlament, EKL AT 1997, lk I-A-245 ja II-697, punkt 51), kuid seda leebema põhjendamiskohustuse võimalust ei saa analoogia alusel kohaldada ühenduse kohtule esitatud hagi piisava selguse ja täpsuse nõuetele. Need nõuded on nimelt kohustuslikud eelkõige ühenduste kohtu huvides, kelle jaoks temale esitatud kohtuasi ei ole eelnevalt tuttav. Lisaks välistavad nii õiguskindluse tagamise vajadus kohtuvaidluse eseme määratlemisel kui ka hea õigusemõistmine selle, et kodukorra artikli 44 lõike 1 nõuetest kõrvalekaldumist võimaldava põhjusena võetaks arvesse eeldatav toimiku hea tundmine akti vastu võtnud institutsiooni poolt.

32 Hagiavalduses esitatud väiteid tuleb analüüsida eelnevatest kaalutlustest lähtudes.

33 Hagis on formaalselt kaks tühistamisväidet. Esimene väide tugineb vaidlustatud kohtuotsuse väärale põhjendusele ja ühenduse õiguse, eelkõige EÜ artikli 86 lõike 2 ja riigiabi puudutavate sätete rikkumisele. Teine väide tugineb komisjoni 25. juuni 1980. aasta direktiivi 80/723/EMÜ liikmesriikide ja riigi osalusega äriühingute vaheliste finantssuhete läbipaistvuse kohta (EÜT L 195, lk 35; ELT eriväljaanne 08/01, lk 20), mida on muudetud komisjoni 30. septembri 1993. aasta direktiiviga 93/84/EMÜ (EÜT L 254, lk 16; ELT eriväljaanne 08/01, lk 72) ning Amsterdami lepinguga EÜ asutamislepingule lisatud protokolli liikmesriikide avalik-õigusliku ringhäälingu kohta (EÜT 1997, C 340, lk 109; edaspidi „Amsterdami protokoll") sätete rikkumisele.

Esimene väide

34 See väide on esitatud hagiavalduse punktides 32–41. Hagiavalduse punktid 32–37 kirjeldavad siiski üksnes komisjoni analüüsi, mille kohaselt nimetatud institut-

sioon leidis, et France 2-le ja France 3-le pandud ülesanded kujutavad endast üldist majandushuvi esindavaid teenuseid EÜ artikli 86 lõike 2 mõttes.

35 Kõnealuse väite raames esitatud esimese etteheite seletus algab hagi punktis 38. Selle punkti esimeses lõigus hageja „leiab […], et komisjoni analüüs ei võta arvesse mitut otsustava tähtsusega asjaolu, mis oleksid pidanud viima vastupidise järelduseni".

36 Esimese Astme Kohus märgib, et vaatamata sellele esialgsele märkusele, mille kohaselt hageja tundub vaidlustavat, et France 2 ja France 3 ülesanded võiksid endast kujutada üldist majandushuvi esindavaid teenuseid, ei ole hagiavalduse punktis 38 allpool sellele üldsegi viidatud. Hageja ei süvenda seega kuidagi seda võimalikku vaidlustamist ja ei viita mingil moel komisjoni poolt vaidlustatud otsuse põhjendustes 69–75 France 2 ja France 3 ülesannete kohta esitatud kaalutlustele, mis on ometi üksikasjalikud.

37 Tundub, et allpool hagiavalduse punktis 38 heidab hageja komisjonile tegelikult ette seda, et ta ei arvestanud ühest küljest France 2-le ja France 3-le tehnilistes kirjeldustes pandud ülesannete ja teisest küljest hagejale tema enda tehnilises kirjelduses pandud kohustuste väidetavat identsust „olulises osas". Tundub, et hageja arvates selline väidetav identsus „olulises osas" ei oleks pidanud komisjoni viima järelduseni, et France 2 ja France 3 ülesanded on üldist majandushuvi esindavad teenused.

38 Ometi esitab hageja selle etteheite ilma isegi ebatäpse viiteta ülesannetele ja kohustustele, mis sisalduvad tema poolt osundatud tehnilistes kirjeldustes. Eelkõige ei täpsusta ta kuidagi, kas väidetav identsus, millele ta viitab, puudutab edastatavate programmide kategooriat, programmi koostamise suhtes kohaldatavaid võimalikke kvaliteedinõudeid või veel muud liiki kohustusi.

39 Esimese Astme Kohus leiab seega, et hagiavalduses esitatud kujul puudub hageja etteheitel vähimgi selgus ning täpsus, mis on nõutav vastavalt kodukorra artikli 44 lõikele 1 õiguskindluse ja hea õigusemõistmise tagamise eesmärgil.

40 Siiski märgib Esimese Astme Kohus, et isegi kui seda etteheidet saaks pidada vastuvõetavaks kodukorra artikli 44 lõike 1 alusel, tuleb see tagasi lükata ilmselge põhjendamatuse tõttu, kuna puuduvad seda kinnitavad tõendid.

41 Hageja ei ole nimelt esitanud hagi lisas France 2 ega France 3 tehnilisi kirjeldusi ega isegi mitte enda tehnilist kirjeldust. Mis puutub aga nende tehniliste kirjelduste kohta hageja võrdleva analüüsi esitamisse repliigi staadiumis, siis tuleb märkida, et selline esitamine, millega hilinemise kohta ei ole pakutud ühtegi õiguspärast põhjendust, on kodukorra artikli 48 lõike 1 alusel vastuvõetamatu. Lisaks ilmneb kohe, et võrdlev analüüs ei ole asjakohane, kuna see puudutab 1996. aasta juulile järgnevat perioodi, samas kui vaidlustatud otsuses käsitletav uurimisperiood hõlmab ajavahemikku 1988–1994.

42 Eespool esitatud kaalutlustest tuleneb, et hageja esimene etteheide, mis puudutab France 2 ja France 3 ülesannete määratlemist üldist majanduslikku huvi esindavate teenustena, tuleb kodukorra artikli 44 lõike 1 alusel vastuvõetamatuse tõttu ja igal juhul ilmselge põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

43 Hagiavalduse punkti 39 esimeses lõigus, mis moodustab teise etteheite, teatab hageja, et ta vaidlustab proportsionaalsuse põhimõtte alusel Prantsuse Vabariigi poolt nendele avalik-õiguslikele kanalitele antud rahalise hüvitise hindamisse puutuva komisjoni analüüsi ja järeldused.

44 Ometi ei võimalda ükski seik punkti 39 järgnevates lõikudes aru saada, millises osas täpselt hageja komisjoni analüüsi ja järeldused vaidlustab.

45 Selle punkti teine, kuues ja seitsmes lõik kirjeldavad nimelt kohaldatavaid norme või komisjoni lähenemist ega sisalda seega mingisugust täpset argumentatsiooni. Kolmas lõik, mille sõnastus pealegi ei ole väga selge, tundub olevat esimese etteheite raames esitatud väidete, mis leiti olevat vastuvõetamatud või põhjendamatud, meeldetuletus.

46 Mis puudutab selle punkti neljandat ja viiendat lõiku, siis hageja piirdub sisuliselt väitega, et vaidlustatud otsuse põhjenduses 86 (tabel 4) esitatud arvud on samal ajal lakoonilised ja ebatäpsed. Ometi tuleb nentida, et just selle kriitika kohta ei ole antud mingisuguseid selgitusi.

47 Hageja tunnistab punkti 39 kaheksandas ja viimases lõigus muu hulgas, et hagiavalduses puudub igasugune mõttearendus, mis tema etteheidet selgitaks, kuna ta teatab, et ta „arendab järgmistes kirjalikes märkustes majanduslikku analüüsi, mis on vajalik, et ümber lükata komisjoni lähenemine, mis tundub talle väga vaidlustatav".

48 Neil asjaoludel tuleb teine väide kodukorra artikli 44 lõike 1 alusel vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

49 Hagiavalduse punktis 40, mis näib vastavat kolmandale etteheitele, teatab hageja, et „komisjon on […] leidnud, et France 2 ja France 3 reklaami eest võetav hind ajavahemikul 1990–1994 ei ole märkimisväärselt madalam nende erasektori konkurentide TF1 ja M6 poolt võetavast hinnast". Ta lisab, et „[s]elle järelduse tagasilükkamiseks tugines komisjon ühele ainsale kriteeriumile: keskmisele GRP hinnale (määratletud vaidlustatud otsuse põhjenduses 93 […])". Hageja teatab seejärel, et „ta vaidlusta[b] selle analüüsi ja sellest tuleneva järelduse".

50 Samas allpool punktis 40 ei vaidlusta hageja üleüldse vaidlustatud otsuse põhjendustes 90–100 sisalduvaid komisjoni hinnanguid, mis on ometi üksikasja-

likud. Eeskätt ei selgita ta mingil moel, mis osas on GRP (*Gross Rating Point* ehk brutokatvus) andmete kasutamine komisjoni analüüsis ebapiisav.

51 Ta märgib vaid, et „[t]al tekib küsimus selle analüüsi puudumise kohta, mis käsitleb lihtsat asjaolu, et kaks avalik-õiguslikku kanalit, kellel on kaks võrku – France 2 ja France 3 – pakuvad laiemat edastamist võrreldes hageja poolt pakutavaga, mis võib seletada nimetatud hindade erinevust; lisaks ei ole avalik-õiguslikel kanalitel, kes saavad ulatuslikku vaidlusalust riigitoetust, kulutasuvuse survet, millele erakanalid vastu peavad seisma".

52 Esimese Astme Kohus nendib, et hageja, kes pealegi väljendab end „laiema edastamise" tagajärgede osas ebaselgelt, ei esita ühtegi selgitust selle kohta, mida niisuguse väljendi all mõistma peaks. Arvestades siiski esmapilgul endastmõistetavat asjaolu, et üks konkreetne televaataja vaatab samal ajal ainult ühte kanalit, on hageja kasutatud väljend „laiem edastamine" ja järelikult sellel väljendil põhinev võimalik arutlus, igasuguse selgituse puudumise korral hagiavalduses iseäranis ebaselge. Kui see väljend parema arusaadavuse huvides ümber sõnastada nii, et sellega peetakse silmas, et Prantsuse ringhäälingu üldist majandushuvi esindavate teenustega võib suurendada programmide näitamist, kuna tal on kaks kanalit, mida ei saaks aga teha eraõiguslikud ringhäälingud, ei saa ikkagi mingit selgust, eriti kui võtta veel arvesse, et konkreetne televaataja vaatab korraga vaid ühte programmi. Igal juhul hageja viitega ebaselgele väljendile „laiem edastamine" ei kaasne ühtegi põhjendust, mis seaks täpselt ja üksikasjalikult kahtluse alla vaidlustatud otsuses komisjoni tehtud konkreetsed hinnangud. Neil asjaoludel on hagi punktis 40 esitatud kolmas etteheide samuti vastuvõetamatu.

53 Kõigist eespool esitatud kaalutlustest tuleneb, et esimene tühistamisväide on kõigi kolme etteheite osas vastuvõetamatu ja neist esimene on igal juhul ilmselgelt põhjendamatu.

Teine väide

54 Hagiavalduse punktis 42 väidab hageja, et „komisjon on [muudetud] direktiivi [80/723] valesti kohaldanud, otsustades nimelt, et seda ei kohaldata avalik-õiguslike kanalite teleringhäälingutegevusele enne 2000. aastat (vaidlustatud otsuse [põhjendus] 81)". Hageja lisab, et „[s]ellesama arutluse tulemuseks on [Amsterdami protokolli] väär kohaldamine".

55 Komisjon vastab, et ta ei saa aru, milline vaidlustatud otsuse põhjendus sisaldab sellist väidet, mille hageja talle omistab. Sõltumata vastuvõetamatusest oleks see väide igal juhul ilmselgelt põhjendamatu.

56 Esimese Astme Kohus nendib ka siinkohal, et hageja väljendab oma seisukohta ebatäpselt ja puudulikult. Nimelt ei selgita ta mingil moel, kuidas muudetud direktiivi 80/723 väidetav vale kohaldamine peaks kaasa tooma vaidlustatud otsuse tühistamise. Ka ei ole viite kohta Amsterdami protokollile lisatud ühtegi selgitust.

57 Selliselt toimides, ja nagu ka esimese tühistamisväite puhul, sunnib hageja lõppkokkuvõttes kostjaks olevat institutsiooni ja ka Esimese Astme Kohut tegema oletusi põhjenduste ja täpsete faktiliste ja õiguslike kaalutluste kohta, mis võivad olla vaidlustamise aluseks. Kodukorra artikli 44 lõike 1 eesmärk on ära hoida just nimelt niisugune olukord, mis on õiguskindlusetuse allikas ja vastuolus hea õigusemõistmisega.

58 Sellest nähtub, et kõnealune väide tuleb sellest sättest lähtuvalt vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

59 Igal juhul on väide direktiivi 80/723 väära kohaldamise kohta ilmselgelt põhjendamatu. Vaidlustatud otsuse põhjenduses 81 ei ole komisjon nimelt kuidagi väitnud, et seda direktiivi ei kohaldatud enne aastat 2000. Ta selgitas, et selle direktiiviga kehtestatud eraldi raamatupidamisarvestuse kohustust vaidlustatud otsuses käsitletaval perioodil telesektorile ei kohaldatud.

60 See komisjoni väide on aga õige. Nimelt, kohustus pidada eraldi raamatupidamisarvestust lisati muudetud direktiivi 80/723 alles komisjoni 26. juuli 2000. aasta direktiiviga 2000/52/EÜ (EÜT L 193, lk 75; ELT eriväljaanne 08/02, lk 11) ja vaidlustatud otsuses käsitletaval ajavahemikul seda kohustust ei olnud.

61 Sellest tulenevalt on teine etteheide, mis põhineb valel eeldusel, ilmselgelt õiguslikult põhjendamatu, sõltumata selle vastuvõetamatusest.

62 Kõigist eelnevatest kaalutlustest nähtub, et kõnealune hagi tuleb vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata jätta ja igal juhul tuleb esimese väite esimene etteheide ja teine väide ilmselge õigusliku põhjendamatuse tõttu rahuldamata jätta.

Kohtukulud

63 Vastavalt kodukorra artikli 87 lõikele 2 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Sama artikli lõike 4 kohaselt kannavad menetlusse astuvad liikmesriigid ise oma kohtukulud.

64 Kuna hageja on kohtuvaidluse kaotanud, jäetakse tema kohtukulud tema enda kanda ja vastavalt komisjoni nõudele mõistetakse temalt välja komisjoni kohtukulud. Prantsuse Vabariik kannab ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ESIMESE ASTME KOHUS (viies koda)

määrab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Mõista komisjoni kohtukulud välja Télévision française 1 SA-lt (TF1), kes ühtlasi kannab ise oma kohtukulud.

3. Prantsuse Vabariik kannab ise oma kohtukulud.

19. mail 2008 Luxembourgis.

Kohtusekretär — Koja esimees

E. Coulon — M. Vilaras